

lobu odmítl. D ů v o d y: Žalující strana dovolává se příslušnosti soudu podle § 9 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. Žalovaná strana tvrdí, že dovolávaný soud jest nepřislušný, poněvadž jde o žalobu, již se domáhá žalující strana náhrady škody po době v § 6 cit. zákona vytčené, a poukazuje na ustanovení tohoto zákona, podle něhož nároky na náhradu z provozování jízdy automobilem jest posuzovati podle občanského zákona. Podle § 9 cit. zákona lze žalobou uplatňovati škody, které byly způsobeny provozováním silostroje, u věcně příslušného soudu, v jehož obvodu nastala škodná událost. Mezi stranami jest nesporno, že jde o vzájemné náhradní nároky, které podle ustanovení § 3 cit. zákona nelze vymáhati podle §§ 1 a 2 cit. zákona. Zákon o ručení automobilu upravuje zvláštní způsob ručení za nehody z provozování jízdy automobilu a vylučuje vzájemné nároky na náhradu škod, které vznikly při téže události, nebo jde-li o nároky, jež jsou podle citovaného zákona již promlčeny. Předpis § 9 jest sice určitý, ale soud má za to, že, jde-li o řečené nároky, řídí se příslušnost soudu obecnými předpisy, podle ustanovení § 65 j. n. místem, v němž má žalovaný bydliště. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Žalobce se domáhá na žalovaných náhrady škody, způsobené mu na jeho automobilu neopatrnou jízdou automobilu, náležejícího žalované firmě a řízeného prvžalovaným. Ježto ustanovení § 9 automobilového zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. dává žalobci možnost podati žalobu též u věcně příslušného soudu, v jehož obvodu se škodná událost přihodila, nerozlišuje zákon, zda nárok spočívá na zotřenému ručení ve smyslu stanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona, čili nic, jest mezipor o příslušnost dovolaného soudu, — v jehož sídle podle tvrzení žaloby, jež žalovanými nebylo ani popřeno, ke srážce automobilů stran došlo a který ve smyslu ustanovení § 49 čís. 1 j. n. jest k vyřízení tohoto sporu i věcně příslušným, — citovaným ustanovením zákona vlastně již rozhodnut. Zda jsou tu předpoklady ručení za škodu, jest otázkou, již jest vyhraditi věcnému rozhodnutí sporu, i zodpovědění otázky, zda lze v tomto případě použití ustanovení § 3 tohoto zákona, jest ponechati projednávání sporu samotného. Nerozhodným jest pro vyřízení mezi-sporu i to, zda náleží žalované straně navzájem nárok na náhradu škody, který uplatňuje ve sporu započtením.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů rekursního soudu.

Čís. 9641.

Byla-li odevzdací listina podle souhlasného návrhu (dvou) dědiců doručena jednomu z nich, jenž si nestěžoval, stala se právoplatnou ohledně všech (obou) dědiců.

Pozůstalostní soud byl povinen zajistiti odkaz nezletilcův již před vydáním odevzdací listiny, třeba dědici popírali platnost posledního pořizení, jen když pozůstalostní soud shledal, že poslední pořizení vyhovuje po formální stránce zákonu. Tím není zabráněno dědicům, by se

za podmínek § 228 c. ř. s. nedomáhali zápornou určovací žalobou výroku, zda poslední pořízení jest z důvodu jimi namítaného platné čili nic.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, R I 61/30.)

P o z ů s t a l o s t n í s o u d odevzdal pozůstalost po Františku H-ovi jeho sourozencům Janu H-ovi a Josefu H-ovi a uvedl dále: Na základě ústní poslední vůle potvrzené přísežnou výpovědí svědků poslední vůle Jana Ř-a, Růženy S-ové a Jaroslava S-a připadá nezl. Anně H-ové, dceři Josefa H-y, odkaz cenných papírů 120.000 Kč nom. 6% st. moučné půjčky s kupony od 1. září 1929, deponovaných u banky, jež pro ni budou zajištěny převedením do úschovy a správy soudní. R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil jeho výrok o odkazu a odkázal nezl. Annu H-ovou s jejími nároky na odkaz na pořad práva. D ů v o d y : Usnesení prvního soudu napadá Josef H. potud, pokud v něm prvý soud prohlašuje, že na základě ústní poslední vůle připadá nezl. Anně H-ové odkaz cenných papírů 120.000 Kč s přísl. a stanoví čisté pozůstalostní jmění na 164.740 Kč z důvodu, že přihlásivší se dědici, sourozenci zůstavitele, stěžovatel a Jan H. neuznali nárok nezl. Anny H-ové na odkaz, který si činí proti pozůstalosti z ústní poslední vůle, popírajíce, že jde o platnou poslední vůli (dovětek), poněvadž dožádanými svědky poslední vůle (dovětku) byli jen svědci Jaroslav S., Jan Ř. a Josef G., nikoliv také Růžena S-ová, z nichž svědek Josef G. o odkazu cenných papírů pro nezl. Annu H-ovou jako svědek posledního pořízení nic nepotvrdil, že proto řešení otázky, zda jde o právoplatný odkaz, závisí na objasnění sporných právních otázek a skutkových okolností, jež mohou býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením. Stížnost Josefa H-a jest odůvodněna. V souzeném případě jest nesporno, že se zůstavitelovi bratří Josef a Jan H-ovi přihlásili k pozůstalosti Františka H-a ze zákona za dědice, že jejich přihláška přijata byla na soud napadeným usnesením a že neuznávají nárok nezl. Anny H-ové na odkaz, tvrdíce, že ústní poslední pořízení, jehož se nezl. Anna H-ová dovolává, není formálně platným. Na souzený případ nelze použití ustanovení § 125 nesp. říz., poněvadž nárok nezl. Anny H-ové není nárokem dědickým, takže k jeho uskutečnění není zapotřebí přihlášky, nýbrž jest jen nárokem obligačním, jež však přihlásivší se dědici neuznávají a nechtějí jej splniti; o tomto nároku, jehož podklad jest sporným a nedá se vyřešiti než řádným průvodním řízením, nesmí soud pozůstalostní ukvapeně rozhodnouti, nýbrž musí nezl. Annu H-ovou odkázati na pořad práva ve smyslu ustanovení § 2 čís. 7 nesp. říz. (tak rozhodnutí nejv. soudu čís. 481 a 1161 sb.). Rozhodne-li přes to prvý soud o tomto nároku nezl. Anny H-ové v nesporném řízení, pak rozhodnutí to odporuje zákonu a jest stížnost Josefa H-a odůvodněnou, bylo jí proto vyhověno, napadené ustanovení usnesení prvního soudu zrušeno a nezl. Anna H-ová se svým nárokem na splnění domnělého odkazu odkázána na pořad práva.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu s výhradou § 18 nesp. říz.

D ů v o d y:

Ze spisů jest patrnó, že byla již vydána odevzdací listina a že nabyla právní moci, neboť byla doručena podle souhlasného návrhu obou zákonných dědiců jednomu z nich, Janu H-ovi, který však nepodal proti ní stížnost. Její právní moc dotýká se obou dědiců, tudíž i Josefa H-a, an souhlasil, by byla doručena jen dědici Janu H-ovi, a nevzal ani v odpor usnesení rekursního soudu, který nerozhodl vůbec o jeho návrhu ve stížnosti, by pozůstalost i ohledně cenných papírů 120.000 Kč byla odevzdána jemu a Janu H-ovi. Podle obsahu odevzdací listiny dostane cenné papíry uložené v depotu zůstavitelově u filiálky banky, totiž moučnou půjčku 120.940 Kč do vlastnictví nezletilá Anna H-ová, dcera Josefa H-a, jako odkaz. Okolnost, že se stala právoplatnou odevzdací listina, přiznávající nezletilé Anně H-ové odkaz, ukazuje nejlépe, že bylo potřeba, jak to § 160 nesp. říz. nařizuje, by byl zajištěn odkaz nezletilé již před vydáním odevzdací listiny. Jen za takového opatření jest také považovati usnesení prvního soudu, které napadl dědic Josef H-a stížností. K takovému opatření byl pozůstalostní soud povinen, i když dědicové popírali platnost ústního posledního pořízení, namítajíce mimo jiné, že jeden ze svědků posledního pořízení, Růžena S-ová, nebyl vůbec dožádaným svědkem posledního pořízení zůstavitelova. Pozůstalostní soud musil opatření to podle zákona učiniti přes odpor dědiců, seznav, že ústní poslední pořízení vyhovuje po formální stránce zákonu (§ 585 obč. zák.), neboť jen o této otázce mohl a měl jako pozůstalostní soud rozhodnouti (srov. rozh. čís. 1161 sb. n. s.), a nerozhodl tím proto ani o tom, zda poslední pořízení jest po hmotněprávní stránce platné, takže není dědicům zabráněno, by se za podmínek § 228 c. ř. s. nedomáhali zápornou určovací žalobou určení, zda poslední pořízení je z důvodu jimi namítaného platné čili nic (rozh. čís. 6533 sb. n. s.). Je-li usnesení prvního soudu ve shodě se zákonem, zrušil je rekursní soud neprávem a bylo je na dovolací stížnost nezletilé odkazovnice obnoviti, ovšem s výhradou § 18 nesp. říz.

Čís. 9642.

Soudní prodej podle čl. 310 obch. zák. a čl. III nařízení ze dne 28. října 1865, čís. 110 ř. zák.

Stačí, je-li soudu osvědčeno, že ústav podléhající státnímu dozoru, jenž se zabývá úvěrními jednáními, má za určitou osobou pohledávku z úvěrního jednání, pro kterou mu byla zřízena ruční zástava a že jest dlužník v prodlení. Nelze se tu zabývatí otázkou, zda zástava byla zřízena řádně, nanejmé zda byl zástavce způsobilým k jejímu zřízení, a jaký má význam, že bylo proti němu zahájeno řízení o zbavení svéprávnosti. Řízení podle čl. 310 obch. zák. jest prozatímní povahy.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, R I 71/30).